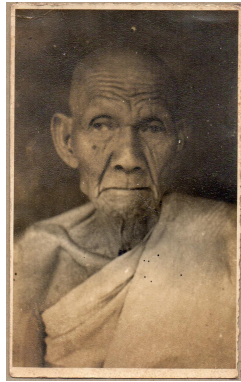

ประวัติพระครูจันทรสรคุณ (หลวงปู่เสียง) วัดจันทรงษ์มนีวงศ์ (วัดเสมาใหญ่) จังหวัดนครราชสีมา

*** พระครูจันทรสรคุณ (หลวงปู่เสียง) ***

หลวงปู่เสียง ท่านเกิดในปี พ.ศ.๒๔๑๐ ที่บ้านเสมาใหญ่ ตำบลตะหนัก อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา โยมบิดาชื่อบุญตา ตำแหน่งเสมียน โยมมารดาชื่อจันทร์ เมื่ออายุได้ ๘ ขวบ บิดามารดาคิดจะไปฝากเรียนหนังสืออยู่ที่วัดเสมาเหนือ (วัดน้อย) กับหลวงพ่อมุง เจ้าอาวาส พอถึงปี พ.ศ.๒๔๒๕ อายุได้ ๑๕ ปี จึงได้บรรพชาเป็นสามเณรอยู่ที่วัดนี้เอง ได้ศึกษาเล่าเรียนหนังสือกับพระอุปัชฌาย์ มีปัญญาแตกฉาน และในปี พ.ศ. ๒๔๓๐ อายุครบ ๒๐ ปี จึงได้อุปสมบทที่วัดเสมาใหญ่ โดยมีพระอธิการแก้วเป็นพระอุปัชฌาย์

เมื่อท่านได้อุปสมบทแล้วก็ได้อยู่จำพรรษาที่วัดเหนือ เมื่อออกพรรษาไปเรียนหนังสือมูลบทคัมภีร์แปลที่วัดหนองแขม อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น ๑ ปี แล้วไปเรียนต่อที่จังหวัดหนองคาย ๘ ปี จนจบหลักสูตรในสำนักนั้น ต่อมาท่านเป็นโรคเหน็บชา จึงได้กราบลาอาจารย์กลับมาพักรักษาตัวที่บ้านใหม่มาเพียงอำเภอลำทะเมนชัย ด้วยความเพียรพยายาม ยังเห็นว่าความรู้ที่ไปเรียนยังไม่พอ จึงกราบลาพระอุปัชฌาย์เดินทางมาศึกษาพระปริยัติธรรมและมูลกัจจายน์ที่กรุงเทพฯ อาศัยอยู่ที่วัดพนมยงค์ รวม ๘ ปี จนสำเร็จการศึกษาที่วัด

จากนั้นท่านก็ได้ปฏิบัติธรรมวิปัสสนาธุระ ในฤดูแล้งก็ออกเดินรุกขมูล ไปตามป่า ภูเขาและถ้ำประมาณ ๗ ปี ในการออกรุกขมูลท่านได้เล่าเรียนวิชาต่างๆ กับพระอาจารย์ต่างๆ จนแก่กล้า หลังจากที่ได้เห็นว่าอยู่ป่าพอแก่ความต้องการแล้ว ท่านจึงได้กลับมาจำพรรษาที่วัดเสมาใหญ่และได้รับอาราธนาให้เป็นเจ้าอาวาส กิจกรรมต่างๆ ที่ท่านได้ปฏิบัติเมื่อเป็นเจ้าอาวาสอยู่ได้มีการอบรมศีลธรรมแก่ชาวบ้าน สร้างโรงเรียนให้

ลูกหลานชาวบ้านได้ศึกษา ต่อมาสมเด็จพระโพธิวงศาจารย์ ในขณะนั้น ได้ออกตรวจราชการและได้แวะที่วัดนี้ ได้เห็นกิจกรรมต่างๆในวัดเจริญรุดหน้าและเรียบร้อยจึงได้แต่งตั้งหลวงปู่เสียงเป็นพระอุปฌาย์วิเชียร ต่อมาก็ได้เลื่อนเป็นพระครูกรรมการศึกษาในปี พ.ศ.๒๔๗๙ จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๔๘๑ ได้รับตราตั้งเป็นพระครูจันทรรคุณ เจ้าคณะอำเภอ เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๑

หลวงปู่เสียงท่านเป็นผู้มีทรวดทรงสูงสง่า ขาวโปรง นุ่งห่มเรียบร้อย มีญาณแก่กล้า จึงมีลูกศิษย์มากมาย และมีชื่อเสียงมากในจังหวัดนครราชสีมา วัดมุงคลที่หลวงปู่เสียงได้สร้างไว้หลายอย่างเหมือนกัน เช่น เจริญรูปเหมือนท่าน พระผงรูปเหมือน และผ้ายันต์ เป็นต้น วัดมุงคลต่างๆ มีผู้มาขอไปติดตัว

มีเรื่องเล่าสืบกันมาว่าในระหว่างที่หลวงปู่เสียงยังมีชีวิตอยู่นั้น เวลามิงานประจำปีของวัดจะมีผู้คนหลังไหลมาทั่วทุกสารทิศ มากราบขอพรและขอเครื่องรางของขลังจากท่าน จนเต็มบริเวณวัดทั้งขณะที่ในสมัยนั้นการเดินทางยากลำบากต้องใช้เกวียนเป็นพาหนะ ดังนั้น ภายในวัดจึงเต็มไปด้วยเกวียนพักแรม

ตลอดเวลาที่หลวงปู่เสียงเป็นเจ้าอาวาสนั้น ได้พัฒนาวัด สร้างโรงเรียนปริยัติธรรม ศาลาการเปรียญ ต่อเติมกุฏิและซ่อมแซมโบสถ์ ปกครองลูกวัดด้วยความเรียบร้อย

การอาพาธ ท่านได้อาพาธก่อนมรณภาพอยู่ ๗ วัน คือนับแต่วันพฤหัสบดีที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๘ ถึงวันพุธที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๙๘ เป็นวันแตกดับ พระเถรานุเถระ นายแพทย์แผนโบราณและแผนปัจจุบัน ได้ถวายให้การพยาบาลเป็นอย่างดี อาการมีแต่ทรงกับทรุดถึงแม้โรคาพาธมีพิษแรงกล้าเข้าครอบงำเช่นนั้นก็ตาม ท่านไม่ได้ทรมานทรมาย คงรักษาความปกติไว้ได้เช่นเดิม พอถึงเวลา ๙.๑๒ น.อาการเจ็บบสนิทหายไปเหมือนคนที่หลับก็ปรากฏขึ้น ท่านจึงได้มรณภาพด้วยอาการสงบ สิริอายุได้ ๘๘ ปี พรรษาที่ ๖๘

*** ขอแถม เกร็ดความรู้เสริมเรื่องนกกหัสติลังค์กระพริบตาได้ในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่เสียง ***

มีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่เสียงนั้น นกกหัสติลังค์ที่ใช้ประกอบในการพระราชทานเพลิงศพกระพริบตาได้ ???

ซึ่งคนที่ไม่รู้เรื่องก็จะคุยต่อไป จากกระพริบตาจนกลายเป็นนกมีชีวิตจริงๆ เรื่องนี้จากการค้นคว้า แอดมินก็ขอยืนยันว่าจริงครับ นกกระพริบตาจริงๆ

การทำพิธีศพบุคคลที่มีบุญมาก มักจะทำพิธีศพ โดยจะทำการเป็นปราสาทศพรูปนกกหัสติลังค์ เพราะมีความเชื่อกันว่านกกหัสติลังค์ สามารถนำดวงวิญญาณของผู้ตายไปสู่สวรรค์ได้

ซึ่งนกกหัสติลังค์จะถูกทำให้เหมือนมีชีวิต เช่น กระพริบตากระพือปีก มีเสียงร้อง ทั้งหมดใช้กลไกโดยมีคนบังคับอยู่ภายใน

ตามประเพณีก่อนการเผาศพก็ต้องมีการช่านกเสียก่อน เช่น การยิงด้วยธนู คนในนกก็จะส่งเสียงกู่ร้องเหมือนนกบาดเจ็บ จนสิ้นใจ เมื่อสมมุติว่านกตายแล้วจึงจะทำการเผาศพ